

Jaar **2011**
Afdeling **1**
Nummer **863**
Publicatiedatum **4 november 2011**

Onderwerp

Beantwoording schriftelijke vragen van het raadslid mevrouw M.D. Shahsavari-Jansen van 19 augustus 2011 inzake het ophelderingspercentage criminaliteit door de Amsterdamse politie, gecombineerd met vervolgvragen op de beantwoording van de schriftelijke vragen van 18 februari 2011 van de raadsleden de heer Van Drooge en mevrouw Shahsavari-Jansen inzake de Amsterdamse deelname aan de proef om agenten meer op straat te laten werken in plaats van achter het bureau (nr. 425 van 2011).

Amsterdam, 3 november 2011

Aan de gemeenteraad

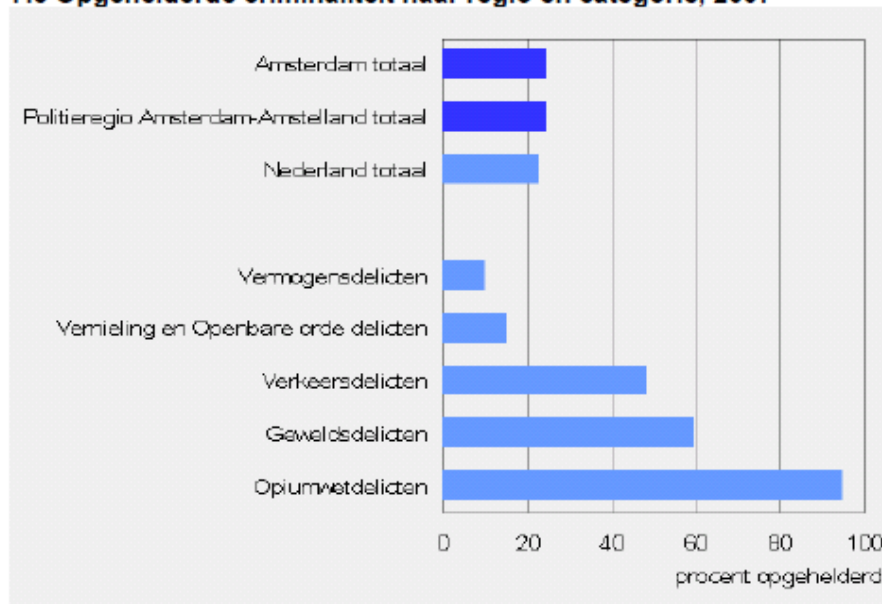
Inleiding.

De mate waarin politie en justitie erin slagen om criminaliteit op te lossen en daders te veroordelen is uiteraard van groot belang voor de veiligheid. In het Jaarverslag 2010 van het politiekorps Amsterdam-Amstelland wordt wel een beeld gegeven van hoe de cijfers over geregistreerde criminaliteit zich ontwikkelen, maar zijn geen cijfers te vinden over de mate waarin het lukt om die misdrijven op te helderen en tot veroordelingen te komen. Het jaarverslag geeft wel cijfers over het aantal ter afdoening aangeboden zaken 'met een bekende dader'. Als indicator daarvoor neemt men het aantal rechtszaken dat politie en justitie vanuit Amsterdam weten aan te leveren bij de rechter.

In 2006 waren dat er nog 24.664, ongeveer 18 procent meer dan in 2010, toen 20.977 zaken voor een rechter zijn gebracht. Zonder meer gegevens is het niet mogelijk die cijfers te interpreteren, maar die daling zou er een indicatie van kunnen zijn, dat politie en justitie minder succes hebben geboekt bij het oplossen van zaken. Gevraagd hiernaar in de raadscommissie voor Algemene Zaken, Openbare Orde en Veiligheid c.a. op 30 juni 2010, antwoordde de burgemeester dat hij deze daling niet kan verklaren: "Wat de politie aanlevert is niet echt veranderd. Het zou bij de rechterlijke macht kunnen liggen." Er lijkt op dit moment dus geen duidelijkheid te bestaan over het ophelderingspercentage van de Amsterdamse politie en justitie.

Het CBS houdt wel ophelderingspercentages bij. De meest recente cijfers zijn over 2007:

7.5 Opgehelderde criminaliteit naar regio en categorie, 2007

Tabel 7.1
 Geregistreerde en opgehelderde criminaliteit, 2007

	Amsterdam		Politieregio Amsterdam-Amstelland		Nederland ¹⁾	
	abs.	rel.	abs.	rel.	abs.	rel.
Geregistreerde criminaliteit ²⁾	105 344	142	117 212	129	1 214 503	74
Opgehelderde criminaliteit ³⁾	25 721	24,4%	28 038	23,9%	275 880	22,7%

¹⁾ Nederland bevat als enige regio ook de gegevens van de landelijke politiedienst en de marechaussee.

²⁾ Relatief: per 1 000 van de bevolking op 1 januari 2007.

³⁾ Relatief: als percentage van de geregistreerde criminaliteit.

Van de vermogensdelicten gepleegd in 2007, waartoe ook gewelddadige overvallen en inbraken worden gerekend, wordt dus slechts ongeveer 10 procent aangeduid als 'opgehelderd misdrijf'. Het CBS definieert een 'opgehelderd misdrijf' als een misdrijf waarbij tenminste één verdachte bij de politie bekend is, ook al is deze voortvluchtig, of ontkent hij of zij het strafbare feit te hebben gepleegd. De term 'opgehelderd misdrijf' betekent dus niet dat de dader daadwerkelijk is veroordeeld.

Mevrouw Shahsavari-Jansen en de heer Boomsma van de fractie van het CDA hebben over het vorenstaande enkele vragen.

Gezien het vorenstaande heeft vragenstelster op 19 augustus 2011, namens de fractie van het CDA, op grond van artikel 45 van het Reglement van orde voor de raad van Amsterdam, de volgende schriftelijke vragen tot de burgemeester gericht:

1. Kan de burgemeester cijfers en percentages geven over de opgehelderde criminaliteit in Amsterdam, over de jaren 2008 tot en met 2010? Zo ja, wat zijn die percentages, en kunnen die worden gespecificeerd naar het soort delict, volgens de categorieën zoals de politie die hanteert?
2. Kan de burgemeester aangeven welk deel van de zaken geregistreerd als 'opgehelderd misdrijf' in genoemde jaren tot een veroordeling van de dader(s) heeft geleid, eveneens gespecificeerd naar het soort delict?
3. In 2007 was het algemene ophelderingspercentage 24,4 procent. Als de verhoudingen ongeveer dezelfde zijn als landelijk, wordt slechts 10 procent van de vermogensdelicten in de stad aangeduid als 'opgehelderd misdrijf', waarvan een nog kleiner deel tot veroordeling leidt. Is de burgemeester het eens met de fractie van het CDA, dat in dat geval, het niet incorrect is om te constateren dat er een zeer grote kans is dat misdaad, zeker in het geval van vermogensdelicten, in onze stad loont? Is de burgemeester het voorts met de fractie van het CDA eens, dat het in dit geval niet incorrect is om te spreken van een 'crisis in de opsporing'?
4. Is het verbeteren van de ophelderingspercentages een doel waar actief op wordt gestuurd? Kan de burgemeester het antwoord toelichten?
5. Wat heeft de Amsterdamse politie de afgelopen jaren gedaan om dat ophelderingspercentage te verbeteren, en welke plannen zijn er om dat percentage nog verder omhoog te krijgen?
6. In hoeverre kan het verminderen van de bureaucratie bij de politie daar een bijdrage aan leveren? Kan de burgemeester het antwoord toelichten?

In de beantwoording op de schriftelijke vragen van 18 februari 2011 van de raadsleden de heer Van Drooge en mevrouw Shahsavari-Jansen inzake de 'Amsterdamse deelname aan de proef om agenten meer op straat te laten werken in plaats van achter het bureau' (Gemeentebblad afd. 1, nr. 425), antwoordt de burgemeester dat het Amsterdamse korps een belangrijk onderdeel van de 'fobo'-aanpak heeft overgenomen, namelijk het aanbieden van 'integrale bevraging', waarbij agenten via de mobilfoon of portofoon informatie, zoals de vraag of personen gesignaleerd staan in het opsporingsregister, kunnen opvragen. Het belangrijkste onderdeel van de 'fobo-aanpak' om bureaucratie te verminderen is echter, dat politieagenten op straat ook informatie over waarnemingen, de afhandeling van incidenten en andere activiteiten kunnen doorgeven aan 'backoffice' medewerkers, zodat die de informatie alvast in kunnen voeren in de systemen, zodat de agenten op straat daar zelf minder tijd aan kwijt zijn. Vervolgens maakt men op kantoor de noodzakelijke documenten aan, die door de informatieverstrekkenende politieman aan het einde van zijn dienst worden gecontroleerd en getekend.

7. Is het vorengenoemde onderdeel van de zogenaamde fobo-aanpak, of een vergelijkbaar systeem, in gebruik in het Amsterdamse politiekorps? Zo nee, wordt op dit moment overwogen om deze aanpak in te voeren? Zo nee, waarom niet? Kan de burgemeester het antwoord toelichten?

Beantwoording van de burgemeester:

Antwoord vraag 1:

Via CBS statline zijn de criminaliteitscijfers t/m 2010 te raadplegen.¹ Deze kunnen gespecificeerd worden naar o.a. het soort misdrijf, periode, politieregio en gemeente. Hieronder een overzicht van het ophelderingspercentage² voor de gemeente Amsterdam over de afgelopen drie jaar.

Ophelderingspercentage Amsterdam	2008	2009	2010*
Misdrijven, totaal	30	29	26
Vermogensmisdrijven	16	15	14
Vernieling en openbare orde	31	36	40
Gewelds- en seksuele misdrijven	74	68	65
Verkeersmisdrijven	64	64	51
Drugsmisdrijven	97	94	90

* voorlopige cijfers

Bron: CBS Statline

Antwoord vraag 2:

Het ophelderingspercentage is geen maatstaf voor de kans dat een delictpleger voor een specifiek delict een sanctie krijg opgelegd. Om een dergelijke maatregel te verkrijgen, moet ook rekening worden gehouden met het percentage feiten dat geseponeerd wordt of waarbij vrijspraak volgt (inclusief gevallen waarin het feit uiteindelijk niet als strafbaar wordt beoordeeld). Dit laatste gegeven is niet direct beschikbaar op basis van integrale tellingen. De cijfers die beschikbaar zijn over de verdere gang van zaken in de strafrechtelijke keten hebben voornamelijk betrekking op zaken tegen personen en niet op individuele misdrijven. [Bron: WODC rapport 2003]

Antwoord vraag 3:

Standpunt hierover is eerder gegeven in antwoord op raadvraag van de heer G.J. Bouwmeester d.d. 23 november 2010 inzake het opsporingsbeleid. Dat antwoord luidde:

De afgelopen jaren is de positie van verdachten versterkt en is het aantal verplichtingen gericht op de bewijsvoering verzaamd. Veel verdachten leggen geen verklaring meer af, mede als gevolg van het zogenoemde Salduz-arrest dat geleid heeft tot de verplichting in een groot aantal zaken om te wachten met het eerste verhoor van verdachten tot een advocaat aanwezig is. Daarnaast moet worden geconstateerd dat de bureaucratie rond de opsporing de afgelopen jaren sterk is toegenomen. Dossiers met betrekking tot verdachten zijn sterk in omvang

¹ <http://statline.cbs.nl/>

² CBS hanteert de volgende definitie voor ophelderingspercentage: Misdrijven waarbij tenminste één verdachte bij de politie bekend is, ook al is deze voortvluchtig of ontkent hij/zij het strafbare feit te hebben gepleegd.

toegenomen als gevolg van verplichtingen om iedere handeling te verantwoorden en vast te leggen in processen verbaal. Het gevolg van al deze ontwikkelingen is dat de oplossing van een zaak meer capaciteit kost en politiekorpsen met dezelfde menskracht dus minder zaken kunnen oplossen. De korpsbeheerder deelt de zorgen die hierover leven bij de korpschefs. Ook landelijk wordt erkend dat de bureaucratie rondom het opsporingsproces te groot is en moet worden beperkt, er wordt ook gewerkt aan plannen/maatregelen hieromtrent. De korpsbeheerder steunt dit voornemen van het rijk. Deze omstandigheden vragen om het maken van scherpe keuzes in wat er wel en niet wordt gedaan en op welke wijze zaken worden aangepakt. Dit vraagt ook om innovatie en creatief denken. In onze regio doen wij dit ook, bijvoorbeeld met de Top 600 aanpak.

Om deze situatie te kwalificeren als een 'crisis in de opsporing' acht de korpsbeheerder echter te zwaar.

Antwoord vragen 4, 5 en 6:

De politie Amsterdam-Amstelland sluit zich aan bij de landelijke doelstelling om gericht en snel verdachten op te sporen en daardoor meer zaken op te lossen, met een focus op geprioriteerde high impact delicten. Hiervoor worden alle mogelijke middelen ingezet, waarbij ook steeds meer de burger betrokken wordt via de sociale media. Hieronder volgen enkele activiteiten van de politie Amsterdam-Amstelland ter verbetering van de opsporing:

- Aanpak Top600 (in nauwe samenwerking met de partners)
  - Heterdaadkracht (wordt verder uitgewerkt binnen de Nationale Politie)
- Politiepad woninginbraken: de politie gaat langs om aangifte op te nemen, er wordt altijd technisch en tactisch onderzoek gedaan.
- 15% van de rechnercapaciteit is gereserveerd voor de aanpak van overvallen
- Burgerparticipatie
  - www.burgernet.nl (regio Amsterdam-Amstelland is nog niet aangesloten)
  - Mail-alert
- Opsporingswebsite: www.depolitezoekt.nl
- Youtube kanaal: www.youtube.com/politieaa
- Tv-programma's (Opsporing verzocht, Ter plaatse)

Tot slot wordt kort ingegaan op de bureaucrativering van de opsporing. De politie moet steeds stringenter regelgeving voldoen, zeker als het gaat om de opsporing. Dit brengt veel bureaucratie met zich mee. Hieronder een greep uit de bureaucratistische lasten als gevolg van de veelheid en complexiteit van regelgeving op het gebied van opsporing: Aanvragen inzake wet BOB, Aanwijzing Salduz, Arbeidstijdenwet, Audiovisuele Verhoor Registratie, DNA, Geheimhoudersgesprekken, Verkrijgen van beeldmateriaal, Consistentie aanwijzingen PG's, Minimale machtigingstermijn door OvJ (bijv. voor een telefoontap), Werken met tolken, Wet deskundige in strafzaken etc. Deze lijst is niet limitatief en het voert te ver de voorbeelden in detail uit te werken. In ieder geval is duidelijk dat vereenvoudiging van regelgeving in het belang is van de opsporing omdat er dan meer tijd overblijft om datgene te doen waar het uiteindelijk om gaat, het opsporen van verdachten.

Antwoord vraag 7:

De FoBo-aanpak is één van de thema's die momenteel wordt uitgewerkt in het inrichtingsplan voor de nationale politie. Eén van de regionale kwartiermakers is hiervoor verantwoordelijk.

Burgemeester en wethouders van Amsterdam

H. de Jong, secretaris

E.E. van der Laan, burgemeester